

Camí cap a la República

written by Jaume Marfany | 22 de maig de 2018

A l'ANC vaig aprendre que sempre cal pensar en positiu i mirar sempre endavant. Sempre procuro recordar-ho. De vegades, però, quan has fet un llarg, complicat i tortuós camí, també és bo i convenient aturar-te un moment, mirar enrere i reflexionar sobre tot allò que has fet mentre feies camí endavant.

En els darrers mesos hi ha hagut moments de molta incertesa que han escampat la llavor del dubte al bell mig del moviment independentista. Dubtes que, com és habitual, han produït les típiques discussions, retrets i baralles entre persones que, si alguna cosa tenim en comú, és el mateix objectiu: Independència i República catalana.

Molts han parlat d'improvisacions constants i de no tenir una estratègia, ni preparada ni adequada al context polític actual. Vistos els resultats fins ara, em permeto creure que sí que hi ha hagut una estratègia planificada, en bona part pel mateix president Puigdemont.

Primer pas. Tibar la corda al màxim. S'ha exhaurit el temps de què disposàvem fins a gairebé el límit. Objectiu: deixar una vegada i una altra en evidència, davant d'Europa i del món, la manca de democràcia de l'Estat espanyol i l'escassa (o nul·la) separació de poders. Ha quedat més que demostrat el bloqueig que l'Estat ha exercit contra les institucions democràtiques catalanes i contra els mateixos resultats de les eleccions del 21D impedint, una vegada darrera l'altra, que s'apliquessin aquests resultats i, en conseqüència, es nomenés un president de la Generalitat que pogués formar govern. Fins i tot després del dictamen de l'ONU en referència a Jordi Sánchez. Durant aquests mesos, doncs, el front internacional es reforça.

Segon pas. La proposta de Quim Torra com a nou president de la Generalitat. El candidat fa un discurs d'investidura valent i

clar. Els eixos són: provisionalitat, excepcionalitat, fidelitat i lleialtat a l'1 d'octubre, República... I podríem afegir-hi... l'enèsima oferta de diàleg. Perquè, de tant que ens ho han repetit, hem arribat a creure'ns que sempre hem estat exercint la unilateralitat. Des del principi, hem ofert i hem insistit (fins a 18 vegades?) en l'oferta de diàleg. L'únic que exerceix la unilateralitat és l'Estat espanyol amb les seves accions i les negatives continuades a solucionar, mitjançant el diàleg, un conflicte que és únicament polític.

En el seu discurs, Torra remarca de nou els mètodes antidemocràtics de l'Estat, des de la destitució d'un govern legítim fins a la mateixa aplicació fora de tota lògica democràtica de l'article 155, passant per l'actuació jurídica i policial amb les imputacions, empresonaments i repressió constant contra persones i entitats.

Tercer pas. El president anomena un Govern amb el qual també quedarà ben clar el caràcter excepcional i de restitució de la legitimitat arrabassada. Un Govern que serà autonòmic, és evident, que servirà per avançar en el dia a dia del país, però que també tindrà un paper que, si no hi ha algun canvi dràstic en la política espanyola, continuarà tenint episodis de confrontació amb l'Estat. Les primeres mesures giraran al voltant de:

Restaurar els efectes altament negatius produïts pel 155 i recuperar les polítiques, les persones i les inversions eliminades. Fixem-nos sobretot en el fet que el president remarca "les persones". Assumir, per sobre de tot, el control dels mossos. Primera confrontació amb l'Estat.

Aclarir responsabilitats pels abusos del 155. Segona confrontació.

Defensa dels drets nacionals i de les competències i recursos de la Generalitat. Aprovació novament de les lleis impugnades en la legislatura anterior i algunes de noves. Tercera

confrontació.

Caldrà treballar en dos fronts de lluita: l'antirepressiva i el "fer República".

Serà un Govern, en paraules del president, a l'interior. Un Govern interior que haurà de coordinar-se amb el Govern exterior: el Consell de la República. La doble legalitat. Dos governs paral·lels, amb feines diferents, però complementàries i amb un element clau que els uneix: la fidelitat i la lleialtat al mandat de l'1 d'octubre. Es mantindrà el conflicte permanentment viu en l'àmbit internacional. Periòdicament, el govern autonòmic mantindrà reunions de treball amb el govern a l'exili, que augmentarà la tensió i l'evidència de trencament amb l'Estat espanyol i el ressò internacional. Quarta confrontació.

Quart pas. A curt termini la mirada política ha d'estar posada en les municipals i les europees del 2019. Un únic objectiu: l'independentisme ha de guanyar les eleccions a la gran majoria de municipis catalans, sobretot a les grans ciutats. Com? Digueu-me pesat, però només serà possible amb candidatures unitàries. "Operació Graupera" o similars i, evidentment, candidatura unitària a les europees.

Perquè l'estratègia tingui èxit caldrà estructurar bé els dos fronts de lluita, l'antirepressiu i el de fer República. Caldrà aclarir ben bé què significa, com es tradueix en accions reals aquest "fer república". Quin ha de ser el paper de la societat civil en aquest nou context... Com fem front a les eleccions municipals del 2019 que prenen ja des d'ara una importància cabdal... I moltes coses més...

I hem de ser conscients que tot plegat es mourà en un context repressiu, judicial, polític i policial; amb un control absolut de la majoria de mitjans de comunicació; amb imputats, multes i presos polítics. Un context més propi d'una dictadura que no pas d'un estat de dret, d'un estat europeu del segle XXI.